

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **N. V. K.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2021, č. j. 13 A 12/2021-33,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2021, č. j. CPR-2283-2/ČJ-2021-930310-V241, změnila žalovaná rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 10. 2020, č. j. KRPA-124482-72/ČJ-2019-000022-SV, tak, že část výroku ve znění: „Podle ust. § 118 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., se stanovuje doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.“ se mění a nově zní: „Podle ust. § 118 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., se stanovuje doba k vycestování z území Evropské unie do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.“; ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 30 měsíců. Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 22. 6. 2021, č. j. 13 A 12/2021-33, zamítl.

[2] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Tuto žádost stěžovatel odůvodňuje zásahem do svého práva na spravedlivý proces. Obává se, že vycestuje-li nyní do země původu, bude jeho případný úspěch v kasačním řízení pouze formální. K tomu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu, týkající se přiznávání odkladného účinku kasační stížnosti s ohledem na právo na spravedlivý proces, jehož součástí je i právo osobně se účastnit řízení a být v kontaktu se svým zástupcem (zejména usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Azs 77/2005-96, a usnesení

rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38). Nezbytnost setrvání na území ČR a zachování osobního kontaktu se svým zástupcem stěžovatel výslovně spatřuje v tom, že na území ČR má partnerku, s níž udržuje pevný a harmonický partnerský vztah již přes dva roky. Sdílí společnou domácnost a plánují společnou budoucnost na území ČR; družka zajišťuje oba partnery finančně, stěžovatel se stará o domácnost. Ve Vietnamu stěžovatel již nemá hlubší sociální vazby; jeho partnerka je občankou ČR, nelze tak od ní žádat, aby s ním přesídlila do Vietnamu. Nucené vycestování představuje pro stěžovatele a jeho partnerku nepřiměřený zásah do jejich rodinného a soukromého života. Existenci a trvalost tohoto vztahu stěžovatel dokládá čestným prohlášením své partnerky, pronajímatele bytu a společné kamarádky stěžovatele a jeho partnerky. Skutečnost, že partneri spolu trvale žijí, vyplývá také ze sdělení správního orgánu I. stupně o pobytové kontrole ze dne 15. 5. 2020, č. j. KRPA-124482-58/ČJ-2019-000022-SV.

[4] Závěrem stěžovatel poukázal na nepředvídatelný vývoj opatření regulujících přechod hranic v souvislosti s celosvětovou pandemií onemocnění COVID-19 a zrušení mezinárodních komerčních letů. I v případě úspěchu kasační stížnosti by stěžovatel musel čelit odloučení od své partnerky po nepředvídatelně dlouhou dobu, dopady nepřiznání odkladného účinku na jeho rodinný a soukromý život by tak byly závažnější než za normálních okolností. Na tom nic nemění skutečnost, že odloučení by bylo pouze dočasné. Stěžovatel se domnívá, že vyhověním jeho návrhu nemůže vzniknout újma jiným osobám nebo že by byl ohrožen důležitý veřejný zájem.

[5] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí. Má za to, že jeho přiznání by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, jímž je požadavek, aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Má-li být opatření ve formě rozhodnutí o správním vyhoštění opatřením účinným, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání. Vycestování stěžovatele nepředstavuje zásah do stěžovatelova práva na spravedlivý proces, protože stěžovatel je zastoupen advokátem.

[6] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, není-li následně zákonným postupem zrušeno; tento postup proto musí být vyhrazen jen pro výjimečné případy.

[7] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem* (toto ustanovení se užije přiměřeně v řízení o kasační stížnosti – viz § 107 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku tedy reflektuje na jedné straně hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán), s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán), jako hledisko druhé. K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li stěžovatel, že jeho újma, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti, by byla nepoměrně větší oproti případné újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno, a současně teprve poté, co vyloučí kolizi odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

pokračování

[8] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti. Rozhodnutí o odkladném účinku je rozhodnutím předběžné povahy, kterým Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá (ani nemůže předjímat) výsledek meritorního posouzení věci.

[9] Stěžovatel ve svém návrhu uvedl, že nucené vycestování by pro něj znamenalo újmu na právu na spravedlivý proces pro znemožnění osobního kontaktu s jeho zástupcem. Specifika případu, která by měla ospravedlňovat setrvání v tomto kontaktu, spatřuje v tom, že na území ČR má partnerku, s níž plánuje společný život. Nepřiznání odkladného účinku by pro něj také znamenalo újmu na tomto partnerském vztahu, který vylicil jako harmonický, pevný a trvalý.

[10] Nejvyšší správní soud po posouzení uvedených důvodů dospěl k závěru, že návrh stěžovatele nesplňuje podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Soud především nespátřuje žádnou spojitost mezi partnerským životem stěžovatele a potřebou osobně se účastnit řízení o kasační stížnosti, respektive zůstat v kontaktu s právním zástupcem. Jinými slovy, z odůvodnění návrhu nevyplývá, jak skutečnost, že stěžovatel žije v partnerském svazku s občankou ČR, podmiňuje či jinak ovlivňuje výkon jeho práva na spravedlivý proces. Z tohoto důvodu nepovažuje Nejvyšší správní soud stěžovatelovo soužití s jeho přítelkyní za *individuální okolnost* ve smyslu usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020 č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, která by byla podkladem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z důvodů nerušeného výkonu práva na spravedlivé soudní řízení. V nyní projednávané věci zároveň z ničeho nevyplývá, že by se stěžovatel nemohl z Vietnamu spojit se svým advokátem prostřednictvím celé řady prostředků umožňujících efektivní komunikaci na dálku, a zajistit tak, že jeho zástupce bude náležitě informován o všech podstatných skutečnostech a jeho vůli. Takový postup je ostatně v době rozvinutých informačních technologií zcela běžný.

[11] Co se týče tvrzené újmy na soukromém a rodinném životě stěžovatele, zde má Nejvyšší správní soud za to, že dočasné odloučení stěžovatele od jeho partnerky zajisté představuje zásah do jejich partnerského vztahu, nedomnívá se však, že by šlo o zásah takové intenzity, který by oba partneři nemohli po přechodnou dobu překlenout. Případ stěžovatele a jeho přítelkyně se v ničem podstatném neliší od situace párů, které například z důvodů pracovních či rodinných udržují po určitou dobu tzv. „*vztah na dálku*“, a to za pomoci nejrůznějších moderních komunikačních platforem. Neméně významnou okolností v nyní projednávaném případě je skutečnost, že stěžovatel na území ČR nemá žádné jiné rodinné, sociální a ekonomické vazby. Stěžovatel v ČR nikdy nedisponoval povolením k pobytu, a z toho důvodu zde nikdy neměl zaměstnání, respektive nepodnikal. Z Vietnamu odcestoval v polovině roku 2018 ve věku 23 let, přičemž v zemi původu má sourozence i rodiče (viz protokol o výslechu ze dne 26. 3. 2019, č. j. KRPA 124482-13/ČJ-2019-000022-SV). Nejvyšší správní soud proto neuvěřil tvrzení, že stěžovatel nemá ve Vietnamu hlubší sociální vazby.

[12] K tvrzením, že v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19 bylo přerušeno spojení mezi Vietnamem a ČR z důvodu zrušení komerčních letů, Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom současné zhoršené situace v letecké dopravě způsobené zmíněnou pandemií. Stěžovatel svá tvrzení ovšem nedoložil žádnými důkazy, proto z nich kasační soud nemohl vycházet.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal, že přiznáním odkladného účinku by vznikla újma jiným osobám. Nad újmou stěžovatele na jeho rodinném a soukromém životě však převáží veřejný zájem, který je třeba spatřovat v zájmu státu na tom, aby se na jeho území nezdržovali cizinci, kteří nemají platné pobytové oprávnění a kterým z tohoto důvodu bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění, respektive zájmu na efektivním výkonu veřejné správy. Ten v případě porušení předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území ČR spočívá ve výkonu správního vyhoštění co možná nejdříve poté, co se cizinec protiprávního jednání dopustil.

[14] Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tímto rozhodnutím se nikterak nepředjímá podoba budoucího rozhodnutí ve věci samé.

Poučení : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu